

Vec C-374/22

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

8. jún 2022

Vnútroštátny súd:

Conseil d'État

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

18. máj 2022

Navrhovateľ v konaní o kasačnom opravnom prostriedku:

XXX

Odporca v konaní o kasačnom opravnom prostriedku:

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

CONSEIL D'ÉTAT (Štátna rada, Belgicko), SPRÁVNE KOLÉGIUM

XI. SENÁT

ROZSUDOK

č. 253.779 z 18. mája 2022

[omissis]

Vo veci:

XXX,

[omissis]

proti:

**Commissaire général
aux réfugiés et aux apatrides**

(Generálny komisár pre utečencov
a osoby bez štátnej príslušnosti,
Belgicko)

I. Predmet opravného prostriedku

1. Opravným prostriedkom podaným 25. mája 2020 sa XXX domáha zrušenia rozsudku č. 235.262 zo 17. apríla 2020 [omissis], ktorý vydala Conseil du contentieux des étrangers [Rada pre cudzinecké spory, Belgicko (ďalej len „CCE“)].

II. [omissis]

[omissis] [konanie]

III. Skutkové okolnosti užitočné pre preskúmanie veci

Navrhovateľ tvrdí, že je guinejským štátnym príslušníkom. Do Belgicka pricestoval 7. novembra 2007.

Navrhovateľ podal prvú žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorá bola zamietnutá.

Potom podal dve ďalšie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktoré odporca odmietol zohľadniť.

Dňa 29. januára 2019 navrhovateľ podal štvrtú žiadosť o medzinárodnú ochranu. Na podporu tejto žiadosti navrhovateľ najmä uviedol, že je otcom dvoch detí, ktoré sa narodili v Belgicku a ktorým tam bolo priznané postavenie utečenca, tak ako ich matke.

Dňa 2. októbra 2019 odporca rozhodol, že táto štvrtá žiadosť je neprípustná.

Dňa 15. októbra 2019 navrhovateľ podal žalobu proti tomuto rozhodnutiu z 2. októbra 2019.

Dňa 17. apríla 2020 [CCE] napadnutým rozsudkom zamietla túto žalobu.

IV. Prvý kasačný dôvod

Prvý kasačný dôvod, ktorý uvádza navrhovateľ, je založený na porušení „článkov 39/65 a 48/3 loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers [zákon z 15. decembra 1980 o vstupe na územie, pobyte, usadení sa a vyhostovaní cudzincov (ďalej len „zákon z 15. decembra 1980“ alebo „zákon o cudzincoch“)], článku 23 smernice [Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011] o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany [Ú. v. EÚ L 337, 2011, s. 9] a článku 288 [ZFEÚ] [omissis]“.

IV.1. [omissis] [irelevantné pre prejudiciálne otázky]

IV.2. Druhá časť

A. Stanoviská účastníkov konania

Navrhovateľ uvádza, že „... článok [23 ods. 2] smernice 2011/95 obsahuje povinnosť dosiahnuť výsledok spočívajúcu v tom, že členské štáty musia upraviť svoj vnútroštátny poriadok tak, aby sa rodinní príslušníci osoby s postavením [medzinárodnej ochrany] mohli domáhať výhod [vymenovaných] v článkoch 24 až 35“, že „... článok 23 smernice [2011/95] však nebol prebratý... [do] belgického právneho poriadku, najmä v prospech rodičov maloletého, ktorému bolo priznané postavenie utečenca (ako je navrhovateľ)“, že „... článok 10 zákona z 15. decembra 1980 zakladá [omissis] právo na zlúčenie rodiny v prospech určitých rodinných príslušníkov osoby s postavením medzinárodnej ochrany, pokiaľ spĺňajú podmienky stanovené týmto zákonom...“, že „na jednej strane pojem rodinný príslušník v zmysle článku 23 smernice 2011/95 je širší než pojem rodinní príslušníci, ktorý je uvedený v článku 10 zákona z 15. decembra 1980“, že „napríklad v článku 10 ods. 1 bode 7 zákona z 15. decembra 1980 je uznané právo na zlúčenie rodiny otca cudzinca, ktorému bolo priznané postavenie utečenca, pokiaľ je to maloletý cudzinec bez sprievodu“, že „ak má dieťa sprievod, ako je to v prípade dcéry navrhovateľa, nevzniká nijaké právo na zlúčenie rodiny“, že „na druhej strane článku 10 a 12a zákona z 15. decembra 1980 stanovujú podmienky (prípustnosti a materiálne podmienky) na zlúčenie rodiny, takže právo na rodinný život v prípade utečenca nie je automatické“, že „z vyššie uvedeného vyplýva, že článkom 10 zákona z 15. decembra 1980 nebol úplne prebratý článok 23 smernice

2011/95“, že „posledný uvedený článok nebol prebratý ani článkom 9a zákona z 15. decembra 1980“, že „tento článok sa týka povolenia (a nie udelenia práva) na pobyt s vlastnými podmienkami prípustnosti a materiálnymi podmienkami, ktoré neumožňujú rodinnému príslušníkovi požívať vyššie uvedené výhody“, že „... [omissis] neúplné prebratie článku 23 smernice [2011/95] postačuje na vznik práva na získanie postavenia medzinárodnej ochrany“, že „... vnútroštátne právo sa musí vykladať v súlade s článkom [23 ods. 2] smernice [2011/95], aby sa zaistil jeho potrebný účinok podľa už citovanej judikatúry“, že „... cieľom, ktorý sleduje článok 23 smernice [2011/95], je zachovať celistvosť rodiny utečenca“, že „tento cieľ je už uvedený v [omissis] odôvodneniach [16 a 18] smernice...“, že „belgický zákonodarca neprijal postavenie *sui generis*, ktorým by osobitne prebral článok 23 smernice 2011/95, aby sa rodinní príslušníci osoby s postavením medzinárodnej ochrany mohli domáhať výhod uvedených v článkoch 24 až 35 smernice 2011/95“, že „za týchto okolností teda vnútroštátny súd musí podať výklad všeobecnej právnej úpravy medzinárodnej ochrany, konkrétne článku 48/3 uvedeného zákona, z hľadiska článku 23 smernice 2011/95, aby zaručil potrebný účinok tohto ustanovenia“, že „priznanie postavenia medzinárodnej ochrany rodinným príslušníkom osoby s postavením takej ochrany je jediným mechanizmom, ktorý umožňuje [omissis] zachovať celistvosť rodiny a umožňuje rodinným príslušníkom domáhať sa výhod uvedených v článkoch 24 až 35“, že „[omissis] tieto výhody sú spojené s postavením utečenca alebo s postavením medzinárodnej ochrany a sú zaradené do kategórie nazvanej ‚obsah medzinárodnej ochrany‘“, že „napríklad článok 24 smernice ukladá členskému štátu povinnosť, aby ‚hneď ako je to možné po udelení medzinárodnej ochrany‘, vydal povolenie na pobyt“, že „článok 25 stanovuje, že členský štát vydá... osobám s postavením utečenca cestovné doklady vo forme uvedenej v prílohe k Ženevskému dohovoru na účel cestovania mimo jeho územia, pokiaľ to závažné dôvody vnútornej bezpečnosti alebo verejného poriadku nevyžadujú inak“, že „túto poslednú uvedenú výhodu môžu navyše získať len osoby s postavením medzinárodnej ochrany“, že „... [omissis] napadnutý rozsudok[, podľa ktorého] ‚okolnosť, že prebratie článku 23 smernice [2011/95] je neúplné – za predpokladu, že by bola preukázaná –, nepostačuje na to, aby rodinným príslušníkom osoby s postavením medzinárodnej ochrany vzniklo právo na poskytnutie takej ochrany‘, [omissis] je v rozpore s [omissis] potrebným účinkom článku 23 smernice 2011/95, ako aj s článkom 288 [ZFEÚ]“, [omissis], že pokiaľ „článok 23 smernice nebol prebratý úplne, článok 48/3 zákona z 15. decembra 1980 sa má vykladať v súlade s článkom 23 smernice, aby sa dodržal článok 288 Zmluvy“, že „pokiaľ vnútroštátny právny poriadok nebol upravený tak, aby sa rodinní príslušníci utečenca mohli domáhať výhod [vymenovaných] v článku 23, súdne orgány sú povinné prijať všetky potrebné opatrenia na dosiahnutie výsledku určeného smernicou“, že „jediným prostriedkom na dosiahnutie tohto výsledku, teda zachovania celistvosti rodiny dieťaťa, ktorému bolo priznané postavenie utečenca, tým, že sa jeho otcovi umožní, aby sa domáhal určitých výhod, ku ktorým patrí vydanie cestovného dokladu, je priznať tomuto otcovi odvodenú medzinárodnú ochranu“ [omissis]. [opakovania alebo irelevantné úvahy]

Odporca vo svojom vyjadrení uvádza, že „[omissis] [navrhovateľ] nevysvetlil, prečo Conseil du contentieux des étrangers [Rada pre cudzinecké spory (CCE)] nemohla v súlade so zákonom konštatovať – tak ako Súdny dvor Európskej únie – , že článok 23 smernice [2011/95] sa netýka priznania postavenia medzinárodnej ochrany, ale len priznania výhod uvedených v článkoch 24 až 35 tejto smernice“, že „hoci navrhovateľ uvádza, že neúplné prebratie článku 23 postačuje na vznik práva na priznanie postavenia medzinárodnej ochrany, neuvádza akýkoľvek relevantný argument, ktorého cieľom by bolo preukázať, že toto ustanovenie sa týka priznania postavenia medzinárodnej ochrany rodinným príslušníkom osoby s postavením medzinárodnej ochrany, a nie len výhod uvedených v článkoch 24 až 35 smernice [2011/95]“, že „článok 3 tejto smernice umožňuje členskému štátu, aby [prostredníctvom] ‚výhodnejšej normy‘ rozšíril dosah medzinárodnej ochrany na rodinného príslušníka“, že „táto možnosť nepostačuje na vznik práva, ktorého by sa osoby mohli domáhať, pokiaľ by štát nevyužil toto [oprávnenie]“, že „Belgicko neprijalo výhodnejšie normy [omissis], že „ak sa navrhovateľ domnieva, že článok 23 smernice [2011/95] nebol platne prebratý do belgického právneho poriadku, je neúčinné, že uvádza svoje argumenty týkajúce sa tohto článku v konaní pred CCE, ktorá v každom prípade nemá právomoc rozhodnúť o priznaní alebo nepriznaní výhod uvedených v článkoch 24 až 35 tejto smernice, a to bez ohľadu na to, či tento článok 23 bol prebratý úplne alebo nie“, že „argumenty založené na prednosti práva Únie a výkladových zásadách nemôžu viesť CCE k tomu, aby si prisvojila právomoci, ktoré nemá“, že „CCE mohla v súlade so zákonom rozhodnúť, že zohľadnenie najlepšieho záujmu dieťaťa a rešpektovania rodinného života navrhovateľa v každom prípade neumožňujú priznať rodinnému príslušníkovi osoby s postavením medzinárodnej ochrany právo na priznanie rovnakého postavenia, aké má táto osoba...“.

Navrhovateľ vo svojej replike uvádza, že „odporca presadzuje prístup k článku 23 smernice, ktorý zbavuje toto ustanovenie všetkého potrebného účinku a všetkej účinnosti“, že „predmetom diskusie nie je priamy účinok článku 23 smernice (a teda priame uplatnenie európskych ustanovení, ktoré neboli prebraté do belgického právneho poriadku), ale konformný výklad vnútroštátneho práva so zreteľom na tento článok 23 s cieľom zabezpečiť jeho potrebný účinok“, že „odkázať navrhovateľa na množstvo inštitúcií a súdov, aby si jednotlivo uplatnil práva uvedené v článkoch 24 až 35 smernice [2011/95], ktoré európsky normotvorca označil ako ‚obsah medzinárodnej ochrany‘, znamená zbaviť článok 23 smernice 2011/95 potrebného účinku, pričom sa tým určite nesleduje cieľ smernice (k cieľom ktorej patrí zachovanie celistvosti rodiny utečenca a zohľadnenie najlepšieho záujmu dieťaťa)“, že „neúplné prebratie tohto článku 23 spôsobuje, že postavenie maloletého utečenca zostane neisté, pokiaľ jeho rodič nezíska postavenie, ktoré mu zaručí výhody [vymenované] v článkoch 24 až 35 smernice (ku ktorým patrí právo na povolenie na pobyt, ale tiež prístup k zamestnaniu, vzdelaniu, zdravotnej starostlivosti, ubytovaniu...)“, že „pokiaľ ide o právomoc Conseil du contentieux des étrangers [Rada pre cudzinecké spory], článok 39/2 zákona z 15. decembra 1980 stanovuje, že [CCE] môže zmeniť napadnuté rozhodnutie“, že „teda má úplnú právomoc priznať navrhovateľovi požadované postavenie utečenca“, že „je navyše povinná – ako

uviedol Súdny dvor – vykladať vnútroštátne právo v najväčšej možnej miere s ohľadom na znenie a účel predmetnej smernice s cieľom dosiahnuť ňou sledovaný výsledok, a tak dodržať článok 288 tretí odsek ZFEÚ“; že „Súdny dvor [omissis] [spresnil], že požiadavka konformného výkladu vnútroštátneho práva je totiž nerozlučne spätá so systémom Zmluvy o FEÚ, keďže vnútroštátnym súdom umožňuje v rámci ich právomocí zaistiť úplnú účinnosť práva Únie“, že „priznanie odvodeného postavenia utečenca je navyše úplne zlučiteľné s právom Únie (rozsudok [zo 4. októbra 2018, Ahmedbekova, C-652/16, EU:C:2018:801])“, že „navrhovateľ vyjadruje poľutovanie nad tým, že (odporca a Conseil du contentieux des étrangers [Rada pre cudzinecké spory]) opäť okrajovo skúmajú najlepší záujem dieťaťa a účinnosť postavenia utečenca, ktoré bolo priznané maloletému, a neprihliada sa predovšetkým na tento najlepší záujem“, že „navrhovateľ... trvá na relevantnosti navrhnutých prejudiciálnych otázok“, že tieto otázky „sú totiž odlišné od otázok, o ktorých sa rozhodlo rozsudkom Ahmedbekova“ [opakovania alebo irelevantné úvahy]

Účastníci konania boli na pojednávaní vyzvaní, aby sa vyjadrili k uplatniteľnosti článku 23 smernice [2011/95] na situáciu navrhovateľa, keďže z článku 2 [písm. j)] tej istej smernice vyplýva, že [táto] smernica [omissis]/[omissis] sa vzťahuje na rodinných príslušníkov osoby s postavením medzinárodnej ochrany, [omissis] „pokiaľ už rodina existovala v krajine pôvodu“, a že z vysvetlení navrhovateľa vyplýva, že jeho rodina nebola založená v krajine pôvodu, ale bola založená v Belgicku, keďže sa tam narodili jeho deti.

Navrhovateľ v podstate tvrdil, že jeho rodina nebola založená v krajine pôvodu, že nepatrí do vecnej pôsobnosti smernice [2011/95] v užšom zmysle, avšak uviedol, že jeho deti sú na neho odkázané, že najlepší záujem jeho detí vyžaduje, aby mal nárok na medzinárodnú ochranu, že je potrebné rozšíriť pojem rodinní príslušníci v zmysle smernice [2011/95] v súlade s jej odôvodneniami 18, 19 a 38, aby sa zohľadnil najlepší záujem detí a situácia odkázanosti. [omissis].

Odporca v podstate uviedol, že z výkladu článku 2 [písm.] j) a článku 23 smernice [2011/95] vo vzájomnej súvislosti vyplýva, že z pôsobnosti článku 23 sú vylúčení rodinní príslušníci, pokiaľ rodina [nebola] založená v krajine pôvodu, že na tomto závere [nič] nemení výklad odôvodnení 18, 19 a 38, že z pojmu rodinný príslušník – aj keby sa chápal extenzívne – vyplýva, že rodina [bola] založená v krajine pôvodu, že v prejednávacom prípade to nebolo tak, že hoci odôvodnenia 18, 19 a 38 vyžadujú, aby sa zohľadnil najlepší záujem dieťaťa, členské štáty sa ním majú riadiť pri výklade smernice, ale jeho zohľadnenie nemôže byť v rozpore s jednoznačným znením článku 2 [písm.] j) ani odôvodniť uplatnenie článku 23.

B. Posúdenie

[omissis] [irelevantné]

Článok 23 smernice [2011/95] stanovuje:

„1. Členské štáty zaistia, aby sa zachovala celistvosť rodiny.

2. Členské štáty zaistia, aby rodinní príslušníci osoby s postavením medzinárodnej ochrany, ktorí nie sú jednotlivo oprávnení na takúto ochranu, boli oprávnení požadovať výhody uvedené v článkoch 24 až 35 v súlade s vnútroštátnymi postupmi, pokiaľ je to zlučiteľné s ich osobným právnym postavením rodinného príslušníka.

...

[*omissis*]“ [irelevantné].

Rodinní príslušníci osoby s postavením medzinárodnej ochrany sú vymedzení v článku 2 [písm.] j) už citovanej smernice, v ktorom sa uvádza:

„rodinní príslušníci“ sú, pokiaľ už rodina existovala v krajine pôvodu, títo rodinní príslušníci osoby s postavením medzinárodnej ochrany, ktorí sú prítomní v tom istom členskom štáte, pokiaľ ide o žiadosť o medzinárodnú ochranu:

- [*omissis*] [irelevantné]
- otec, matka alebo iný dospelý, ktorý je zodpovedný za osobu s postavením medzinárodnej ochrany zo zákona alebo podľa vnútroštátnych postupov dotknutého členského štátu, ak je táto osoba maloletá a nezosobášená“.

Jednou z výhod uvedených v článkoch 24 až 35, ktoré sa podľa článku 23 [ods. 2] musia poskytnúť, je povolenie na pobyt upravené článkom 24 smernice [2011/95]. Odporca nepopiera, že belgický zákon nestanovuje právo na pobyt pre navrhovateľa v jeho situácii na základe prebratia smernice [2011/95]. Navrhovateľ je otcom dvoch maloletých detí, ktoré sa narodili v Belgicku a ktorým tam bolo priznané postavenie utečenca. Rodina [bola teda] založená v Belgicku a nebola založená už v krajine pôvodu.

Článok 10 ods. 1 prvý pododsek bod 7 zákona [z 15. decembra 1980] stanovuje právo na pobyt pre „otca a matku cudzinca, ktorému bolo priznané postavenie utečenca v zmysle článku 48/3 alebo ktorý má nárok na doplnkovú ochranu, ktorí sa k nemu prisťahujú, pokiaľ má tento cudzinec menej ako 18 rokov a vstúpil na územie [Belgického kráľovstva] bez sprievodu plnoletého cudzinca, ktorý za neho podľa zákona zodpovedá, a ktorého taká osoba následne skutočne neprevzala do starostlivosti alebo ho po vstupe na územie [Belgického kráľovstva] opustila“. Táto ustanovenie sa neuplatní na navrhovateľa, keďže jeho maloleté deti nevstúpili na územie Belgicka bez sprievodu plnoletého cudzinca, ktorý za ne zodpovedá.

Conseil d'État (Štátna rada) sa pýta, či sa na situáciu navrhovateľa uplatní článok 23 smernice [2011/95], keďže z článku 2 [písm.] j) tej istej smernice vyplýva, že smernica 2011/95/EÚ [*omissis*] sa vzťahuje na rodinných príslušníkov osoby s postavením medzinárodnej ochrany..., „pokiaľ už rodina existovala v krajine pôvodu“. [*omissis*] [opakovania]

Je teda potrebné položiť Súdnemu dvoru Európskej únie prejudiciálnu otázku týkajúcu sa uplatniteľnosti článku 23 smernice [2011/95] na situáciu navrhovateľa. Treba položiť [dve prvé] otázky [uvedené vo výroku]

- [omissis] [znenie dvoch prvých otázok].

Ak by Súdny dvor Európskej únie odpovedal na tieto otázky tak, že článok 23 smernice [2011/95] sa uplatní na situáciu navrhovateľa, navrhovateľ v podstate tvrdí, že pokiaľ toto ustanovenie nebolo platne prebraté do belgického právneho poriadku, má priamy účinok, z ktorého Belgicku vyplýva povinnosť poskytnúť mu medzinárodnú ochranu. Navrhovateľ zároveň tvrdí, že vnútroštátne právo sa musí uplatňovať v súlade s právom Európskej únie a že na to, aby sa článku 23 smernice [2011/95], ktorý nebol prebratý, priznal potrebný účinok, sa článok 48/3 zákona z 15. decembra 1980, ktorý sa týka priznávania postavenia utečenca, musí vykladať tak, že umožňuje poskytnúť mu medzinárodnú ochranu.

Conseil d'État (Štátna rada) zastáva názor – kým nebude vydaný rozsudok Súdneho dvora Európskej únie, ktorým sa rozhodne o prejudiciálnych otázkach položených v tomto rozsudku –, že článok 23 smernice [2011/95] podľa všetkého nevyžaduje, aby sa poskytla medzinárodná ochrana rodinným príslušníkom osoby s postavením medzinárodnej ochrany, na ktorých sa vzťahuje táto smernica. V tomto ustanovení sa zrejme len stanovuje, že rodinným príslušníkom, ktorí nie sú jednotlivovo oprávnení na medzinárodnú ochranu, sa majú poskytnúť výhody uvedené v článkoch 24 až 35. Okrem toho článok 48/3 zákona z 15. decembra 1980 neumožňuje poskytnúť medzinárodnú ochranu osobám, ako je navrhovateľ, ktoré jednotlivovo nie sú oprávnené na takú ochranu. Výklad článku 48/3 zákona z 15. decembra 1980, na ktorý sa odvoláva navrhovateľ a podľa ktorého by sa mu na základe tohto ustanovenia mohla poskytnúť medzinárodná ochrana, je teda výkladom *contra legem*.

Conseil d'État (Štátna rada) sa domnieva – kým nebude vydaný rozsudok Súdneho dvora Európskej únie, ktorým sa rozhodne o prejudiciálnych otázkach položených v tomto rozsudku –, že ak by sa článok 23 smernice [2011/95] uplatnil na navrhovateľa a mal by priamy účinok z dôvodu, že nebol prebratý, navrhovateľ by sa mohol domáhať práv, ktoré zrejme priznáva článok 23, teda poskytnutia výhod uvedených v článkoch 24 až 35 a najmä povolenia pobyt uvedeného v článku 24, ktoré by mu umožnilo legálne sa zdržiavať v Belgicku so svojou rodinou. Naopak z priameho účinku článku 23 smernice [2011/95] zrejme nevyplýva, že navrhovateľ má nárok na to, čo toto ustanovenie nestanovuje, teda na poskytnutie medzinárodnej ochrany, keďže navrhovateľ nie je jednotlivovo oprávnený na takú ochranu.

Keďže Conseil d'État (Štátna rada) rozhoduje v poslednom stupni, je povinná opýtať sa Súdneho dvora Európskej únie, ako to žiada navrhovateľ, či má článok 23 smernice [2011/95] prípadne priamy účinok a aké dôsledky by z neho vyplývali.

Je teda potrebné položiť [tretiu a štvrtú] otázku [uvedenú vo výroku]

- [omissis] [znenie tretej a štvrtej otázky]

Táto otázka [predstavuje piatu otázku uvedenú vo výroku]

- [omissis] [znenie piatej otázky]

V. Druhý kasačný dôvod

A. Stanoviská účastníkov konania

Druhý [kasačný dôvod], ktorý uvádza navrhovateľ, je založený na porušení „článku 39/65, článku 48/3 a článku 57/1 ods. 4 zákona z 15. decembra 1980 [omissis], článkov 20 a 23 smernice 2011/95 [omissis], článku 8 Európskeho dohovoru o ľudských právach [ďalej len „EDLP“], článkov 7 a 24 Charty základných práv Európskej únie [ďalej len „Charta“] a článku 3 Medzinárodného dohovoru o právach dieťaťa [omissis]“.

Navrhovateľ tvrdí, že „pojmem najlepší záujem dieťaťa zavedený v článku 3 Medzinárodného dohovoru o právach dieťaťa je prevzatý aj [omissis] v článku [20 ods. 5] smernice 2011/95 a v článku 24 [Charty]“, že „ide aj o rodinný život navrhovateľa s jeho dcérou, ktorej bolo v Belgicku priznané postavenie utečenca, chránený článkom 8 [EDLP] a [článkom] 7 Charty“, že „Conseil du contentieux des étrangers [Rada pre cudzinecké spory] jednoducho rozhodla, že jej nie je zrejmé, v akom zmysle by zohľadnenie najlepšieho záujmu dieťaťa stačilo na to, aby predkovi osoby s postavením medzinárodnej ochrany vzniklo právo na priznanie rovnakého postavenia, aké má táto osoba“, že „ani odporca, ani [CCE] nezohľadňujú predovšetkým najlepší záujem dcéry navrhovateľa“, [že] „samotné oprávnenie, ktoré má členský štát, stanovené v sekundárnom právnom akte Únie, sa môže zmeniť na skutočnú povinnosť toho istého členského štátu, aby sa zaručilo rešpektovanie základných práv zakotvených v [Charte] [omissis]“, [omissis] že „... aj v prípade, že v článku 23 smernice 2011/95 nie je stanovená formálna povinnosť priznať otcovi osoby, ktorej bolo priznané postavenie utečenca, rovnaké postavenie medzinárodnej ochrany, táto povinnosť vyplýva z výkladu článkov 20 a 23 smernice 2011/95 vo vzájomnej súvislosti, vykladaných z hľadiska článkov 7, 18 a 24 Charty, [článku] 8 Európskeho dohovoru o ľudských právach a [článku] 3 Medzinárodného dohovoru o právach dieťaťa“, že „za súčasného stavu belgického právneho poriadku, ktorý nedovoľuje navrhovateľovi dosiahnuť zlúčenie rodiny vo vzťahu k jeho dcére, [CCE] [omissis] [mala] vyváženým a racionálnym spôsobom posúdiť všetky aktuálne a relevantné okolnosti prípadu a zohľadniť pritom všetky dotknuté záujmy, a najmä najlepší záujem daného dieťaťa“, že „[omissis] zohľadnenie najlepšieho záujmu dieťaťa môže stačiť na to, aby rodinnému príslušníkovi maloletej osoby s postavením medzinárodnej ochrany vzniklo právo na priznanie rovnakého postavenia, aké má táto osoba“, že „najlepší záujem dieťaťa je totiž výkladovým pravidlom, ktorým sa Conseil du contentieux des étrangers [Rada pre cudzinecké

spory] musí riadiť pri uplatňovaní článku 23 smernice“ [omissis] [opakovania alebo irelevantné úvahy]

– [omissis] [znenie šiestej otázky].

Odporca vo svojom vyjadrení tvrdí, že [omissis] [opakovania] [„]jedinou povinnosťou vyplývajúcou z článku 23 bolo priznať výhody uvedené v článkoch 24 až 35 smernice [2011/95], a nie priznať postavenie medzinárodnej ochrany rodinným príslušníkom osoby s postavením medzinárodnej ochrany“, že „... nemožno vyžadovať, aby Conseil du contentieux des étrangers [Rada pre cudzinecké spory] priznala postavenie medzinárodnej ochrany na základe článku 23 smernice, pokiaľ toto ustanovenie takú ochranu nestanovuje“, že „... CCE mohla v súlade so zákonom konštatovať, že okolnosť, že prebratie článku 23 smernice [2011/95] je neúplné – za predpokladu, že by bola preukázaná –, nepostačuje na to, aby rodinným príslušníkom osoby s postavením medzinárodnej ochrany vzniklo právo na poskytnutie takej ochrany“, že „... Súdny dvor sa už vyjadril k dosahu článku 23 smernice [2011/95] a že okolnosť, že tento článok bol neúplne prebratý do belgického právneho poriadku, v žiadnom prípade nemôže viesť k priznaniu postavenia medzinárodnej ochrany navrhovateľovi“ [omissis]. [opakovania alebo irelevantné úvahy]

Navrhovateľ vo svojej replike uvádza [omissis], že „[omissis] tak Organizácia Spojených národov, ako aj belgický zákonodarca musia zohľadňovať predovšetkým najlepší záujem dieťaťa; z toho vyplýva, že členské štáty musia pri vykonávaní práva Únie vyváženým a racionálnym spôsobom posúdiť všetky okolnosti a dotknuté záujmy [pozri najmä rozsudok z 26. marca 2019, SM (Dieťa zverené do poručníctva na základe alžírkeho inštitútu kafala), C-129/18, EU:C:2019:248], v [ktorom] Súdny dvor podal extenzívny výklad pojmu iný rodinný príslušník na základe najlepšieho záujmu dieťaťa – ale aj len nedávno vydaný rozsudok zo 16. júla 2020, Belgicko (Zlúčenie rodiny – maloleté dieťa), C-133/19, C-136/19 a C-137/19, EU:C:2020:577]; samotné oprávnenie, ktoré má členský štát, stanovené v sekundárnom právnom akte Únie, sa môže zmeniť na skutočnú povinnosť toho istého členského štátu, aby sa zaručilo rešpektovanie základných práv zakotvených v Charte Európskej únie“ [omissis]. [opakovania]

B. Posúdenie

[omissis] [irelevantné]

Navrhovateľ v rámci tohto druhého kasačného dôvodu v podstate tvrdí, že zo zohľadnenia najlepšieho záujmu dieťaťa, uvedeného v článku 20 smernice [2011/95], a rešpektovania rodinného života vyplýva, že medzinárodná ochrana sa musí na základe článku 23 tej istej smernice poskytnúť otcovi detí, ktoré sa narodili v Belgicku a bolo im tam priznané postavenie utečenca, aj keď tento otec jednotlivo nie je oprávnený na medzinárodnú ochranu.

Conseil d'État (Štátna rada) sa domnieva – kým nebude vydaný rozsudok Súdneho dvora Európskej únie, ktorým sa rozhodne o prejudiciálnych otázkach položených v tomto rozsudku –, že [to zrejme nie je tak] [omissis]. [opakovania]

Za predpokladu, že smernica [2011/95] sa uplatní na otca detí, ktoré sa narodili v Belgicku a ktorým tam bolo priznané postavenie utečenca, zohľadnenie najlepšieho záujmu dieťaťa, uvedeného v článku 20 smernice [2011/95], a rešpektovania rodinného života zrejme možno zaručiť vydaním povolenia na trvalý pobyt tomuto otcovi, aby sa mohol legálne zdržiavať v Belgicku so svojou rodinou, bez toho, aby bolo potrebné poskytnúť mu medzinárodnú ochranu, pokiaľ jednotlivo nie je oprávnený na takú ochranu. Ak by Súdny dvor Európskej únie odpovedal tak, že článok 23 smernice 2011/95/EÚ sa uplatní na navrhovateľa a toto ustanovenie má priamy účinok, pokiaľ nebolo prebraté, navrhovateľ by mohol žiadať od Belgického kráľovstva, aby mu poskytlo výhody uvedené v článkoch 24 až 35, ku ktorým patrí povolenie na pobyt, ktoré mu umožní legálne sa zdržiavať v Belgicku so svojou rodinou.

Vzhľadom na to, že Conseil d'État (Štátna rada) rozhoduje v poslednom stupni, je povinná opýtať sa Súdneho dvora Európskej únie, ako to žiada navrhovateľ, či zohľadnenie najlepšieho záujmu dieťaťa, uvedeného v článku 20 smernice 2011/95/EÚ, a rešpektovania rodinného života vyžaduje, aby sa na základe článku 23 tej istej smernice poskytla medzinárodná ochrana otcovi detí, ktoré sa narodili v Belgicku a ktorým tam bolo priznané postavenie utečenca, ak tento otec jednotlivo nie je oprávnený na medzinárodnú ochranu.

Je teda potrebné položiť otázku, ktorú žiada položiť navrhovateľ. Táto otázka [predstavuje šiestu otázku uvedenú vo výroku].

- [omissis] [znenie šiestej otázky]

Z TÝCHTO DÔVODOV

CONSEIL D'ÉTAT (ŠTÁTNA RADA) ROZHODLA TAKTO:

[omissis]

Na základe článku 267 [tretieho odseku] [ZFEÚ] sa Súdnemu dvoru Európskej únie predkladajú nasledujúce prejudiciálne otázky:

- „Majú sa článok 2 písm. j) a článok 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany vykladať tak, že sa uplatnia na otca dvoch detí, ktoré sa narodili v Belgicku a ktorým tam bolo priznané postavenie utečenca, hoci v už citovanom článku 2 písm. j) sa uvádza, že smernica 2011/95/EÚ sa vzťahuje na rodinných príslušníkov osoby

s postavením medzinárodnej ochrany, „pokiaľ už rodina existovala v krajine pôvodu““?

- „Vyplýva z okolnosti, ktorú navrhovateľ uviedol na pojednávaní, že jeho deti sú na neho odkázané a že najlepší záujem jeho detí podľa navrhovateľa vyžaduje, aby sa mu poskytla medzinárodná ochrana, vzhľadom na odôvodnenia 18, 19 a 38 smernice 2011/95/EÚ, že pojem rodinní príslušníci osoby s postavením medzinárodnej ochrany, na ktorých sa vzťahuje smernica 2011/95/EÚ, sa musí týkať aj rodiny, ktorá nebola založená v krajine pôvodu““?
- „V prípade kladnej odpovede na dve prvé prejudiciálne otázky, môže mať článok 23 smernice 2011/95/EÚ, ktorý nebol prebratý do belgického právneho poriadku s cieľom stanoviť, že otcovi detí, ktoré sa narodili v Belgicku a bolo im tam priznané postavenie utečenca, sa má udeliť povolenie na pobyt alebo poskytnúť medzinárodná ochrana, priamy účinok““?
- „Ak je odpoveď na poslednú uvedenú otázku kladná, priznáva článok 23 smernice 2011/95/EÚ v prípade, ak nebol prebratý, otcovi detí, ktoré sa narodili v Belgicku a bolo im tam priznané postavenie utečenca, právo domáhať sa výhod uvedených v článkoch 24 až 35, ku ktorým patrí povolenie na pobyt, ktoré mu umožní legálne sa zdržiavať v Belgicku so svojou rodinou, alebo právo na poskytnutie medzinárodnej ochrany, aj keď tento otec jednotlivo nie je oprávnený na medzinárodnú ochranu““?
- „Vyžaduje potrebný účinok článku 23 [smernice 2011/95/EÚ], vykladaný vzhľadom na články 7, 18 a 24 Charty základných práv Európskej únie a odôvodnenia 18, 19 a 38 [smernice 2011/95/EÚ], aby členský štát, ktorý neupravil svoj vnútroštátny právny poriadok tak, aby sa rodinní príslušníci [v zmysle uvedenom v článku 2 písm. j) spomenutej smernice alebo vo vzťahu ku ktorým existuje individuálna situácia odkázanosti] osoby s takým postavením mohli v prípade, ak nie sú jednotlivo oprávnení na získanie takého postavenia, mohli domáhať určitých výhod, priznal týmto rodinným príslušníkom právo na odvodené postavenie utečenca, aby sa mohli domáhať uvedených výhod, s cieľom zachovať celistvosť rodiny““?
- „Vyžaduje článok 23 [smernice 2011/95/EÚ], vykladaný vzhľadom na články 7, 18 a 24 Charty základných práv Európskej únie a odôvodnenia 18, 19 a 38 [smernice 2011/95/EÚ], aby členský štát, ktorý neupravil svoj vnútroštátny právny poriadok tak, aby rodičia osoby, ktorej bolo priznané postavenie utečenca, mohli požívať výhody vymenované v článkoch 24 až 35 tejto smernice, poskytol týmto rodičom odvodenú medzinárodnú ochranu, s cieľom zohľadniť

predovšetkým nejlepší zájem dítěte a zabezpečit účinnost postavenia utečenca, ktoré má dieťa“?

[*omissis*]

[konanie a rozhodovacie zloženie senátu]

PRACOVNÝ DOKUMENT